

Arrest

nr. 158 551 van 15 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 februari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 oktober 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. LOOPMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient bij aangetekend schrijven van 29 augustus 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 19 oktober 2012 de beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 4 januari 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.08.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

I.(...), Y.(...) (...)

geboren op (...) te (...)

nationaliteit: Marokko

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid:

Uit artikel 9ter §1, 4^e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB 5 van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift ondertekend door dr. H.(...) B.(...) toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd in de initiële aanvraag dd. 29.08.2011 geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011). Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 19 oktober 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker samen met de eerste bestreden beslissing ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van V.(...) M.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

I.(...), Y.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

x 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum”.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Aangezien in het opschrift van het verzoekschrift slechts melding wordt gemaakt van een verzoek tot nietigverklaring en verzoeker pas in de tekst van het verzoekschrift aangeeft ook een verzoek tot schorsing te willen inleiden, dient gelet op de bovenvermelde wetsbepaling huidig verzoekschrift geacht te worden slechts een verzoek tot nietigverklaring te bevatten.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Ambtshalve wijst de Raad erop dat in het belang van een goede rechtsbedeling degene die op de rechter een beroep doet voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635; R. STEVENS, 10. *De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak*, Brugge, die Keure, 2007, 65-71). Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken.

3.2. In casu stelt de Raad vast dat verzoeker in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. Hij duidt in zijn verzoekschrift de samenhang niet. Ter terechtzitting gevraagd alsnog de samenhang te duiden, stelt hij dat de samenhang erin bestaat dat beide beslissingen op dezelfde dag werden genomen en samen ter kennis werden gebracht. Hij is van mening dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging en dat, hoewel beide beslissingen berusten op een andere rechtsgrond, de samenhang blijkt *“uit het gedrag van de verwerende partij.”*

3.3. Verzoeker toont aldus een voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen, die, zoals verzoeker ook aangeeft, elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis zijn genomen, niet aan. De Raad wijst erop dat het gegeven dat eenzelfde gemachtigde van de staatssecretaris op dezelfde dag dat hij een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart eveneens beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en deze beslissingen verzoeker ook op dezelfde dag ter kennis worden gebracht, nog niet tot gevolg heeft dat het bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden beschouwd als gevolgbeslissing van de beslissing tot onontvankelijkheid inzake de verblijfsaanvraag. Aldus blijkt nog niet dat het bevel om het grondgebied te verlaten zou steunen op de afwijzingsbeslissing en/of er onlosmakelijk mee zou zijn verbonden. Het gegeven dat een bestuur op het ogenblik dat het een beslissing neemt inzake een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf tevens bepaalde vaststellingen doet betreffende de verblijfssituatie volstaat nog niet om een voldoende samenhang tussen de beslissingen zelf aan te tonen. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing op zich nog niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De eventuele nietigverklaring van de beslissing inzake de verblijfsaanvraag heeft tot gevolg dat verzoeker wordt teruggeplaatst in de situatie van een hangende verblijfsaanvraag en leidt in casu niet tot de vaststelling dat hij tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden. Een algemene stellingname dat de samenhang zou blijken *“uit het gedrag van de verwerende partij”*, volstaat niet opdat een voldoende samenhang blijkt.

3.4. Een voldoende samenhang tussen de aangevochten beslissingen blijkt niet. In deze situatie, waarin verscheidene vorderingen waarvan de samenhang niet wordt aangetoond in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, zijnde de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste – ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.5. De Raad dient daarenboven vast te stellen dat verzoeker ook geen enkel middel ontwikkelt dat duidelijk is gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

3.6. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 oktober 2012.

4. Onderzoek van het beroep in de mate dat het is gericht tegen de beslissing van 19 oktober 2012 waarbij de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard (hierna aangeduid als de bestreden beslissing)

4.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van *“substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht dan wel schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht en het evenredigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel iuncto artikel 9bis Vreemdelingenwet.”*

Verzoeker stelt daarbij als volgt:

“De rechtsleer is van oordeel dat de algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen dat de DVZ bij het uitoefenen van een regularisatie-onderzoek zorgvuldig en degelijk tewerk gaat.

Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij de beslissing betrokken belangen moet afwegen. Voor de belanghebbende mogen de nadelige gevolgen van een beslissing niet onevenredig zijn in verhouding tot de met de beslissing te dienen doeleinden.

De ingeroepen onontvankelijkheidsgrond getuigt van het zoeken naar spijkers op laag water en die getuigt van elk gemis aan zorgvuldigheid.

Indien het medisch getuigschrift onvoldoende duidelijk zou stellen wat de graad van ernst van de aandoening is, dan kan DVZ toch te allen tijde verzoeker vragen om zijn behandelende arts een aanvullend medisch attest op te maken waarin hieraan zou tegemoet gekomen worden en derhalve de graad van ernst op afdoende wijze zou worden geattesteerd.

Gemakshalve heeft DVZ verkozen dit niet te doen en simpelweg na een ongetwijfeld louter administratief onderzoek nopens het ingevulde medische formulier en dus zéér zeker geen onderzoek ten gronde mbt de medische aandoening de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Met recht en rede kan derhalve gesteld worden dat de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht, die rust op de DVZ, met de voeten werd getreden.”

4.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt verder in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

Artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in voormelde bepaling wordt verwezen, stelt als volgt:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Uit artikel 9ter, § 3, 3° juncto artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat het standaard medisch getuigschrift (hierna: het SMG) op straffe van niet-ontvankelijkheid de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling dient te vermelden.

In casu verklaarde verweerder de verblijfsaanvraag om medische redenen van verzoeker onontvankelijk op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet en dit omdat het SMG van dokter H. B. dat bij de aanvraag werd voorgelegd de graad van ernst van de aandoening van verzoeker niet vermeldt.

Wat de verplichte vermelding van de graad van ernst van de aandoening in het voorgelegde SMG betreft, wijst de Raad erop dat in het model van SMG zoals dit overeenkomstig artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient te worden gebruikt onder *“punt B/ DIAGNOSE”* een *“gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter wordt ingediend”* wordt gevraagd. Het gaat in dat model enkel over de *“ernst van de aandoeningen”*. Er is geen specifieke vraagstelling over de *“graad van ernst”* voorzien. Daarom volstaat het dat de graad van ernst uit het SMG blijkt, ook al is het uit het antwoord op een andere vraagstelling dan in het genoemde punt B (RvS 25 september 2012, nr. 220.747).

Verzoeker geeft op zeer algemene wijze aan niet akkoord te gaan met de door verweerder gemaakte beoordeling in de bestreden beslissing, door te stellen dat verweerder *“spijkers op laag water”* zoekt en deze niet de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Een dergelijk algemeen en niet concreet onderbouwd betoog laat de Raad evenwel geenszins toe vast te stellen dat verweerder op grond van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen dat het bij de verblijfsaanvraag gevoegde SMG van H. B. de graad van ernst van de aandoening niet vermeldt. Verzoeker betwist verder ook niet dat hij geen ander SMG bij zijn verblijfsaanvraag heeft gevoegd.

Verzoeker betoogt verder dat het aan verweerder toekwam om, indien hij van oordeel was dat het bijgevoegde SMG de wettelijke vereiste graad van ernst van de aandoening niet of niet voldoende vermeldt, hem te contacteren en te vragen een aanvullend SMG voor te leggen waarin de graad van ernst wel (voldoende) is geattesteerd. De Raad wijst er evenwel op dat het zorgvuldigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet inhoudt dat het bestuur er steeds toe gehouden is bijkomende stukken aan de betrokkene te vragen wanneer blijkt dat de door hem ingediende stukken niet volstaan (RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). De bewijslast bij het indienen van een aanvraag rust immers bij de indiener zelf, die alle elementen moet bijbrengen die hij nuttig acht om zijn aanvraag te rechtvaardigen, en dit in het licht van de bepalingen waarop hij zich beroept en die hij derhalve wordt geacht te kennen. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450) en verzoeker kan zijn eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op verweerder. Dat verweerder onzorgvuldig zou hebben gehandeld door verzoeker niet te contacteren met het oog op de voorlegging van een SMG dat alsnog alle wettelijk vereiste vermeldingen bevat, is derhalve niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker ten slotte nog aangeeft dat verweerder zich ten onrechte zou hebben beperkt tot een louter administratief onderzoek nopens het voorgelegde standaard medisch getuigschrift en dit zonder een onderzoek ten gronde te voeren naar de ingeroepen medische problematiek, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het bestuur ten onrechte zou hebben geoordeeld dat het bij de aanvraag gevoegde SMG de graad van ernst van de aandoening niet vermeldt. In deze situatie heeft de wetgever, in artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, bepaald dat verweerder de verblijfsaanvraag onontvankelijk dient te verklaren en kan verzoeker aldus geenszins dienstig aanvoeren als zou het bestuur ten onrechte geen beoordeling ten gronde van zijn medische problematiek hebben doorgevoerd of laten doorvoeren.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van een incorrecte feitenvinding, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de verweerder bepaalde gegevens niet of onvoldoende zou hebben onderzocht of zijn beslissing niet met de vereiste zorgvuldigheid zou hebben voorbereid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

4.2.2. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker op geen enkele wijze concreet uiteenzet waarom in casu zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding. De Raad benadrukt ook dat verweerder op grond van artikel 9ter, § 3, 3° juncto artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet niet anders kon dan de verblijfsaanvraag onontvankelijk verklaren indien hij vaststelt dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen uitspraak doet over de graad van ernst van de ingeroepen aandoening. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

4.2.3. Waar verzoeker verder nog een schending aanvoert van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of op zeer algemene wijze melding maakt van een miskenning van “*substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereisten, overschrijding of afwending van macht*”, benadrukt de Raad dat onder “*middel*” conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke er sprake zou zijn van een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of toe te lichten op welke andere wijze er grond zou zijn tot nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad ziet ook niet in hoe de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden, aangezien deze beslissing is genomen op grond van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. De overige onderdelen van het enig middel zijn, bij gebreke van de vereiste precisie, onontvankelijk.

4.2.4. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS